

РЕШЕНИЕ

№ 4110

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 16.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5331** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 и чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на З. Х., роден на 06. 11. 1991 г., гражданин на А., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 2, чрез адв. И., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ 1131 / 27. 05. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка в противоречие на чл. 26 и чл.34, ал.3 от АПК, вр. чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Твърди се, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, както и че не била дадена възможност на жалбоподателя да участва в производството, тъй като не е уведомен за започването му. Поддържа, че в случая може да се наложи някоя по-лека обезпечителна мярка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт. Ответникът – началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР“, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С докладна записка рег. № 5392р-1415 / 27. 05. 2022 г. до началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР“, е посочено, че на 27. 05. 2022

г. при проверка на автомивка в кв. О. К. – С., е задържан чужд гражданин, без документи за самоличност, представил се като З. Х., роден на 06. 11. 1991 г., гражданин на А.. Предложено е издаването на заповед за налагане на ПАМ - връщане в страната на произход, както и издаване на заповед за настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ 1130 / 27. 05. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР по отношение на З. Х., на основание чл. 41, т.1 е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“.

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ 1131 / 27. 05. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, З. Х. е принудително настанен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на лицето на 27. 05. 2022 г., като на същата дата е и фактически настанен в СДВНЧ, а жалбата до съда е подадена на 08. 06. 2022 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ, предвид представената (стр. 16) Заповед № 513з-9426 / 06. 12. 2018 г. на директора на СДВР за оправомощаване на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР да издава заповеди по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. При издаването обаче на процесната заповед е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В случая са основателни релевираните в жалбата оплаквания за допуснато нарушение по чл. 26 и чл. 34 от АПК.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК, за започване на производството се уведомяват известните заинтересовани граждани и организации освен заявителя. Ако срокът за приключване на производството е по-дълъг от 7 дни, в уведомлението се включва и информация за датата, до която трябва да бъде издаден актът.

На основание чл. 34, ал. 3 от АПК, административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания, като определя срок не по-дълъг от 7 дни. Страните могат да правят писмени искания и възражения.

В конкретния случай обаче, административния орган нито е уведомил жалбоподателя за започване на производството, нито му е дал възможност да изрази становище и да представи доказателства.

Видно е, че жалбоподателят е задържан на 27. 05. 2022 г. и още същият ден е издадена процесната заповед и същият е настанен в СДВНЧ, като въобще не му е дадена възможност да представи доказателства, че е женен за българска гражданка.

В същото време, предвидените в закона задължения за административния орган да уведоми страните за започването на производството, със събраните доказателства, както и да им даде възможност да изразят становище и да представят доказателства, не е самоцел, а гаранция за защита на техните права и интереси.

Единственото изключение от задължението за уведомяване, е предвидено в чл. 34, ал. 4 от АПК, когато се налагат да се осигури животът или здравето на гражданите или да

се защитят важни държавни или обществени интереси, но административният орган е длъжен да отрази в мотивите на издадения акт причините за неприлагане на тези правила.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника, да представи доказателства, че чужденеца е уведомен за започването на производството, но такива доказателства не са представени.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При издаването на Заповед УРИ № 5392 ПАМ 1131 / 27. 05. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, е налице нарушение и на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. В същото време, административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си от фактическа страна с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по пътуването.

Така посочените мотиви обаче не отговарят на посочените от закона предпоставки – лицето да пречатства изпълнението на заповедта или да е налице опасност от укриване. В конкретния случай, действителност лицето е без документи за самоличност, обаче това не означава, че е налице опасност от укриването му или че се създават някакви пречки от страна на лицето.

В същото време от страна на органа не са изложени никакви мотиви в тази насока, като липсата на мотиви, всякога е основание за отмяна на издадения акт, съобразно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г.

От друга страна, видно от заявеното от жалбоподателя в жалбата и от представените в проведеното съдебно заседание, писмени доказателства, същият е женен за българска гражданка, която е представила декларация, че ще му осигури жилище и издръжка.

По делото е разпитана като свидетел И. Д. Т. – Х., която потвърждава сключването на граждански брак с жалбоподателя на 08. 08. 2018 г., както и че този брак не е фиктивен. Свидетелката сочи, че имат сключен договор за наем на недвижим имот,

както и че разполага със средства да издържа съпруга си и евентуално да заплати определена гаранция, като обезпечителна мярка, съобразно разпоредбите на ЗЧРБ.

Съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля Т., относно наличието на действителен брак с жалбоподателя и възможността да му осигури жилище издръжка, доколкото тези показания са подкрепени с представените в съдебното заседание декларация и договор за наем, придружен с трудов договор, както и факта, че жалбоподателят изрично сочи, че след влизането си в страната е живял при съпруга си.

Видно, е че в случая въобще не е отчетено от страна на административния орган, наличието на брак с българска гражданка, както и наличието на адрес, на който същият да се установи. В същото време, непредставянето на доказателства за осигурена издръжка и жилище се дължи изцяло на поведението на ответника, който не е дал възможност на жалбоподателя да изрази становище и да представи доказателства.

Освен това с оглед изразената воля от страна на съпругата на жалбоподателя, по отношение на него може да се приложи по-лека мярка, като се представи парична гаранция, в определен от органа размер.

Само за пълнота следва да се посочи, че от писмо на Дирекция „Миграция“ (стр. 42) се установява, че по отношение на жалбоподателя е налице предходно настаняване в СДВНЧ продължило изключително дълъг период от време – 484 дни, след което лицето е напуснало доброволно страната. В същото време, макар и незаконно да е влязъл повторно в страната, очевидно жалбоподателят не се е укривал и в продължение на няколко години е пребивавал при съпругата си, като освен това е научил свободно български език, което не предполага опасност от укриване.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

В жалбата е налице и искане за допускане на предварително изпълнение на съдебното решение, на основание чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК,

Съдът намира, че е налице основание за приложение на чл.5, § 4 от ЕКПЧ и чл.15, § 2, изр. последно от Директива 2008/115/ЕО за незабавно прекратяване принудителното настаняване на чужденеца и за неговото освобождаване, тъй като се установява незаконосъобразност на продължаващото задържане по чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

С оглед изхода на правния спор, следва ответника, да бъде осъден да заплати направените по делото разноски, но такива не са претендирани, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на З. Х., роден на 06. 11. 1991 г., гражданин на А., Заповед УРИ № 5392 ПАМ 1131 / 27. 05. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

ПОСТАНОВЯВА незабавното освобождаване на З. Х., роден на 06. 11. 1991 г., гражданин на А., принудително настанен в Специален дом за временно настаняване

на чужденци при Дирекция „Миграция“ - МВР в [населено място] – Б..
ДОПУСКА на основание чл. 242, ал.2, т.3 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК предварително изпълнение на решението.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: